

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΕΡΝΕΣΤΟΣ ΦΟΝ ΒΙΛΔΕΝΒΡΟΥΧ

Ὁ Ἐρνέστος φὸν Βίλδενβρουχ, εἰς τῶν ἐξεχόντων σήμερον ποιητῶν καὶ λογοτεχνῶν τῆς Γερμανίας, ἐγεννήθη τὸ 1845 ἐν Βηρυτῶν τῆς Συρίας, ὅπου ὁ πατὴρ αὐτοῦ διετέλει πρόξενος ὄν τῆς Πρωσσίας. Τὴν παιδικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν διήλθεν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅπου ὁ πατὴρ αὐτοῦ μετετέθη ὡς πρεσβευτῆς τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσσίας. Τὸ δὲ 1857 ἐπανῆλθε μετὰ τῶν γονέων αὐτοῦ εἰς Γερμανίαν καὶ τὸ 1863 μετὰ τὰς πρώτας στρατιωτικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἔλαβε τὸν βαθμὸν ἀξιωματικοῦ τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς ἐν Πότσδαμ.

Πρὸς τὸ στρατιωτικὸν ὅμως ἐπάγγελμα δὲν ἠσθάνετο καμμίαν κλίσιν καὶ διὰ τοῦτο ἤδη τὸ 1865 παραίτηθεὶς ἀπὸ τῆν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν εἰσῆλθεν εἰς γυμνάσιον ἵνα παρασκευασθῆ πρὸς πανεπιστημιακὰς σπουδὰς. Τὸ 1866 μετέσχε τοῦ κατὰ τῆς Αὐστρίας πολέμου ὡς ἀξιωματικὸς ἐν τῇ ἔθνοφρουρᾷ, τὸ δὲ 1867—1870 ἐφοίτησεν εἰς τὴν νομικὴν σχολὴν τοῦ ἐν Βερολίῳ πανεπιστημίου. Τὸ 1870/71 συνεστράτευσεν ὁμοίως εἰς τὸν κατὰ τῆς Γαλλίας πόλεμον.

Εἰς τὸ στάδιον τοῦ νομικοῦ ἐνέμεινε κατόπιν μέχρι τοῦ 1877, διατελέσας τελευταῖον ὡς δικαστῆς ἐν Βερολίῳ, ἔκτοτε δὲ εἶνε προσκεκολλημένος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν.

Ὡς ποιητῆς τὸ πρῶτον ἐγνώσθη εἰς τὸ δημόσιον ὁ Βίλδενβρουχ τὸ 1874 διὰ τῶν ἐπικῶν αὐτοῦ ἔργων «Βιονβίλλ» καὶ «Σεδάν», εἶτα δὲ ἀλλεπαλλήλως διὰ παντοίων ἄλλων λυρικῶν ποιημάτων καὶ διηγημάτων. Χαριέστατον εἶνε τὸ ἀρχαίας ἑλληνι-

κῆς ὑποθέσεως διήγημα αὐτοῦ «ὁ καλλιτέγνης τῆς Τανάγρας». Σημαντικώτερα ὅμως εἶνε τὰ δραματικὰ αὐτοῦ ἔργα, τὰ ὅποια μεγάλης ἐπιδοκιμασίας ἔτυχον διδασκθέντα ἀπὸ τῆς σκηνῆς. **Οἱ Καρολίδαι** εἶνε μία τῶν θαυμαζομένων αὐτοῦ τραγωδιῶν.

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΦΕΓΙΕ

Ἐκ τῶν ἐπ' ἐσχάτων δημοσιευθεισῶν Ἀναμνήσεων τῆς χήρας τοῦ διασήμου Γάλλου δραματογράφου καὶ μυθιστοριογράφου Ὀκταβίου Φεγιέ ἀποσπῶμεν τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον ὠραῖον κεφάλαιον. ἐν ᾧ περιγράφονται οἱ ἀραχθῶνες καὶ οἱ γάμοι αὐτῆς, τῆς ἣ συζυγία ἐπέπρωτο νὰ μὴ ὑπάρξῃ εὐτυχῆς.

*

«Μετ' οὐ πολὺ ἔμελλε νὰ συμπληρωθῇ τὸ δέκατον ἑνατον ἔτος τῆς ἡλικίας μου. Ἡ μήτηρ μου ἠθέληεν ἐξ ἄπαντος νὰ με ὑπανδρεύσῃ. Μοὶ παρουσίαζε δ' ἓνα γαμβρὸν καθ' ἑβδομάδα, ἀλλ' ὅταν μεθ' ἐκάστη συνέντευξιν μὲ ἠρώτα· «καὶ λοιπόν, τὸν θέλεις;», ἀπήντων· «ὄχι, δὲν τὸν θέλω αὐτόν».

Ἀλλὰ καὶ ὁ πατὴρ μου μ' ἐβίαζε: Κυρίως δὲ κατὰ τὰς ἱππηλασίας ἡμῶν διὰ τῶν ἡρέμων ἀγρῶν, ἐν ᾧ ἤγομεν βάρη ἐπὶ τῶν ὠραίων λεωφόρων, ἐπέχει νὰ με μεταπέσει.

— Γνωρίζω τινὰ, μοὶ εἶπε μιᾶ τῶν ἡμερῶν, ὅστις σὲ ἀγαπᾷ καὶ ἐζήτησε τὴν χεῖρά σου σήμερον τὴν πρωίαν.

— Καὶ ἄλλος πάλιν, θεέ μου!

— Ναὶ καὶ ἄλλος, ἀλλ' ἐλπίζω, ὅτι, ἀκούουσα τὸ ὄνομα ὅπερ θὰ σοι εἶπω, δὲν θὰ ἐναντιωθῆς.

— Εἰπέτε, πάτερ μου.

— Εἶνε ὁ ἐξάδελφός σου, ὁ Ὀκταβίος Φεγιέ.

— Πῶς δύναται ὁ ἐξάδελφός μου νὰ με ἀγαπᾷ; Μόλις μὲ γνωρίζει, ἀφ' οὗ ζῆ μακρὰν μου. Ἴσως ἐχόρευσα τρεῖς μετ' αὐτοῦ. Αὕτη εἶνε ἡ μόνη γνωριμία μας.

— Αἱ λοιπὸν, αὐτὸ ἤρκεσεν εἰς αὐτόν. Σήμερον ἐπιθυμῆι νὰ γείνης σύζυγός του. Τὸ ἐπιθυμῆι διακαῶς. Ἡ δὲ μήτηρ σου καὶ ἐγὼ θὰ ἐθλιβόμεθα κατὰκαρδα, ἂν ἐπικραίνες τὴν καρδίαν του δι' ἀρνήσεως.

— Πάτερ μου, ἀρετέ μοι ὀλίγον καιρὸν νὰ σκερθῶ.

— Ὅχι καὶ παρὰ πολὺν, προσέθηκεν ὁ πατὴρ μου, καὶ εἶθε ὁ θεὸς νὰ σ' ἐμπνεύσῃ.

Ὁ δὲ θεὸς μ' ἐνέπνευσε κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην νύκτα, καὶ μοὶ ἐνέβαλε τὴν ἀπόφασιν νὰ εὑρω τὸν ἐξάδελφόν μου θελκτικόν. Ἐπανεῖδον αὐτόν κατὰ φαντασίαν εἰς τοὺς τρεῖς ἐκείνους χορούς, καθ' οὓς με εἶχε χορεύσει ἐπιστροφῶν ἐκ Παρισίων μετὰ τὸ ὠραῖόν του ἀνάστημα καὶ τὴν ὠραίαν τοῦ σώματός του κατασκευὴν, τὴν κομψότητά του, τὰ εὐγενῆ του χαρακτηριστικὰ, τὴν μεταξίνην του καὶ βέβοστρυγισμένην κόμην καὶ τὸ ἀλαζονικὸν πως ἦθος του, ὅταν εἰσερχόμενος εἰς τινὰ αἶθουσαν ἀνεμῖγνύετο εἰς τὸν ὄμιλον τῶν νεανιῶν, οὓς ἡμεῖς ἀπεκαλοῦμεν ἐκείνους τοὺς κυρίους. Ἐπανεῖδον τὴν χὰ-